

SANDRA KLOCKE

*Lili și oul
de dragon*

Ilustrații de Franziska Harvey
Traducere de Mircea Dragoman

Editura Nomina

Pentru comenzi prin poștă: 0757.020.442; 0348.439.417

Punct de lucru: comuna Bradu, str. DN 65B, nr. 31, jud. Argeș

Tel.: 0348.439.417 / fax: 0348.439.416

e-mail: comenzi.nomina@gmail.com

www.edituranomina.ro

www.librarianomina.ro

Titlul în original: *Lilli und das Drachenei*

Copyright © 2015 Bastei Lübbe AG, Köln

Ilustrații: Franziska Harvey

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KLOCKE, SANDRA

Lili și oul de dragon / Sandra Klocke; il.: Franziska Harvey;
trad. de Mircea Dragoman. - Pitești: Nomina, 2019

ISBN 978-606-535-815-7

I. Harvey, Franziska (il.)

II. Dragoman, Mircea (trad.)

821.112.2

087.5

Tipărit la Radin Print, prin reprezentantul pentru România
4 Colours, www.4colours.ro

  Colours
Advertising

Copyright © Editura Nomina, 2019

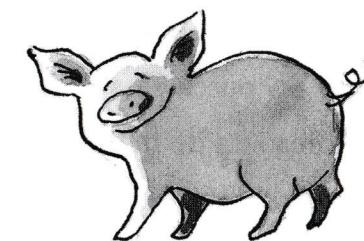
Toate drepturile aparțin Editurii Nomina

Reproducerea totală sau parțială fără acordul editorului

intră sub incidența legii 8/1996.

Lili găsește ceva ce nici măcar
nu a căutat

Afară se însera deja. În magazinul de magie Lili stătea pe o canapea mare și o hrănea pe Ida cu bombonele colorate de ciocolată. Magazinul era o micuță prăvălie care îi aparținea lui Theo, prietenul mamei lui Lili. Iar Ida era o purcelușă vorbitoare, singurul exemplar existent în întreaga lume.

Lili avea 9 ani. Avea părul castaniu și lung, care îi cădea în bucle mari peste umeri. Fața îi era acoperită de pistrui, de parcă un gândacel s-ar fi plimbat peste fața ei lăsând urmele piciorușelor sale.

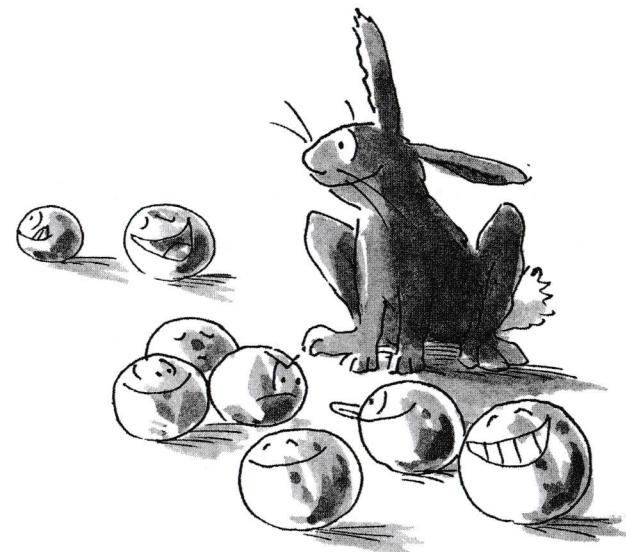
Lili era în fiecare dimineață cumplit de obosită, dar seara era întotdeauna trează. Se pieptăna numai atunci când insista mama ei și de obicei purta haine foarte colorate. Lui Lili îi plăceau guma de mestecat cu aromă de căpsuni, vacanța de vară și budinca de vanilie. În schimb nu putea să sufere temele pentru acasă și nici pe profesoara de matematică.

Dar cel mai mult lui Lili îi plăcea prăvălioara din Ulița Turiei Dulci, unde Theo vindea accesoriile pentru numerele de vrăjitorie: de la spray antililieci până la prafuri care dădeau mâncărimi pe limbă. Theo niciodată nu-i spunea să-și facă temele pentru acasă. La el putea face tot ce voia ea.

Lili își petrecea multe ore în magazinul de magie, care era mai palpitant decât oricare parc de aventuri. Aici exista o trambulină care la fiecare săritură

arunca în aer flori de plastic colorate și un căluț de legănat care mugea. Și tot aici se putea juca cu Arthur. Arthur era un iepuraș care încă nu-și găsise de lucru ca asistent de magician. Astă pentru că cei mai mulți dintre spectatori voiau să vadă cum din pălărie sunt scoși iepurași albi și nu iepuri de câmp maro, așa cum era el. Din acest motiv Arthur locuia acum în prăvălia de magie a lui Theo. Cel mai mult îi plăcea când Lili îl mângâia pe blâniță.

Uneori Lili era vizitată de Max, cel mai bun prieten al ei, și exersau împreună trucuri de magie sau jucau *Nu te supăra frate.*

Dar în acest moment Lili încerca să o învețe pe Ida câteva trucuri de magie.

„Deci”, spuse ea, „eu arunc bombonica de ciocolată, tu o prinzi cu nasul, o mai arunci încă o dată în sus și apoi o prinzi cu gura.”

„Ne-am porcînteles!”, grohăi Ida.

Din spate se auzi fluieratul unui ceainic care aruncă în același timp și câteva cuburi de zahăr prin cameră.

Lili pescui o bombonnică de culoare roz din pachetel și o aruncă direct spre râțul Idei. Purcelusa urmări bombonica zburătoare cu privirea, ridică în ultima secundă puțin capul și deschise botul larg. Bombonica de ciocolată ateriză exact pe limba Idei – fără nicio săritură.

„Greșit”, se plânse Lili în timp ce purcelusa rumega satisfăcută. „Foarte greșit.”

Era exact ora 4 după-amiaza. Un mic crocodil se ivi din ceasul cu cuc și scoase de patru ori limba în direcția Lui Lili.

Theo se târșâi alene prin prăvălie. O duzină de bile din cristal se rostogoleau de colo până colo peste podea și sărîră chicotind la o parte când trecu pe lângă ele. El privi plin de milă încercările lui Lili.

„Nu cred că o să iasă ceva din asta”, spuse el apoi. „De câțiva ani încerc să o învăț pe Ida câteva numere de magie, dar până acum a refuzat cu îndârjire.”

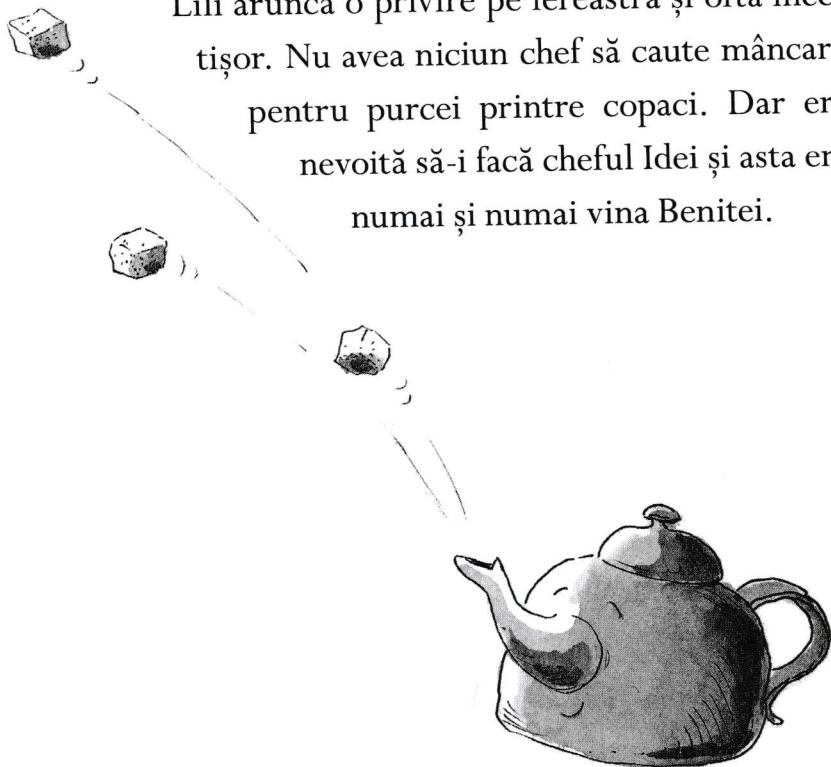
Înainte de a-l întâlni pe Theo, Ida locuise în parcul municipal și se menținuse la distanță de toate celelalte animale care se aflau pe acolo, inclusiv față de iepuri și de cărtițe. Și mai ales față de oameni. Dar într-o zi Theo trecu prin parc, cu un coș mare într-o mâna, pentru a culege ciuperci. Însă a găsit-o numai pe Ida.

Aceasta îi mirosește pantofii, aruncase o privire critică asupra părului său, se tăvălise pe jos de râs și îl urmărise până acasă. Acolo a cerut o farfurie cu spaghetti și a ocupat singurul pat din toată casa. Și acolo a rămas.

„Până acum nu m-ai mituit niciodată cu dulciuri”, a răspuns purcelul plescăind. Apoi s-a întors din nou către Lili. „Acum mi-ar plăcea câteva rădăcini”, spuse ea. „Astea se găsesc afară. În pădure.”

Lili aruncă o privire pe fereastră și ofță închisor. Nu avea niciun chef să caute mâncare pentru purcei printre copaci. Dar era nevoie să-i facă cheful Idei și asta era numai și numai vina Benitei.

Benita și Lili erau colege de clasă, dar nu se puteau suporta. Benita era fiica directorului de la grădina zoologică și era mai înaltă cu un cap față de Lili. Locuia la grădina zoologică, într-o casă mare, chiar lângă cușca maimuțelor. Acolo dădea o petrecere în fiecare an, de ziua ei. Și se dădea aşa de mare, încât pe toți copiii îi apucau durerile de burtă din cauza invadiei.

Oaspeții ei puteau să călărească elefanți și cămile, puteau mâncă vată de zahăr și popcorn, puteau hrăni ratonii și se puteau holba la crocodili, până ajungeau să creadă că tocmai trăiseră cea mai frumoasă și mai interesantă zi din viața lor. Petrecerile de ziua de naștere ale lui Lili, unde se jucau cu ghirlande care arătau ca niște șerpi, dar nu erau șerpi adevărați, erau cu mult mai plăcăsitoare.

„Ce păcat că nu ai urși polari”, spunea Benita întotdeauna când copiii se adunau pentru un joc cu linguri, în timpul căruia căutau cu ochii închiși diverse surpirze. „Mare păcat! Nu ai nici lenesi, după cum văd. Și nici măcar un cimpanzeu, nu-i aşa?”

În ultimii ani Lili se obișnuise ca în astfel de momente să zâmbească cu dinții strânși, în timp ce în

interior fierbea. Dar de această dată intenționa să le-o prezinte prietenelor ei pe Ida: singurul porc din lume care nu numai că putea să prindă bomboane de ciocolată, dar știa și să cânte din codiță să îmbârligată! Cel puțin o versiune foarte lentă a melodiei din *Cei trei purceluși*.

Din nefericire pentru astfel de spectacole, era necesar ca Ida să fie bine-dispusă, și ea era bine-dispusă numai când avea stomacul plin.

Așa că Lili se întârzi mormăind din casă și aproape că se împiedică de Mathilda, rătușca de culoare roz a lui Theo. La prima vedere părea că Mathilda este din plus. Dar în realitate Mathilda se prefăcea doar că doarme și îi ciupea pe toți cei care treceau pe lângă ea.

„Tipând sonor „Miam”, rața se întinse și după Lili. Dar din fericire aceasta a fost mai rapidă și a tras repede ușa, înainte ca următorul cub de zahăr aruncat de ceainic să se lovească de ea.

Magazinul de magie se afla chiar la marginea pădurii, la o aruncătură de băț de rădăcinile pe care Ida le iubea atât de mult. Lili se strecură printre tufișuri și hătișuri, peste mușchi și ciuperci, printre brazi și molizi, până când, brusc, descoperi ceva. Se opri curioasă din drumul ei. Nu era nici o rădăcină, dar nici nu erau ace de pin. Nu era ceva ce se putea găsi în mod obișnuit într-o pădure. Era... era un ou. Un ou mare. Mult mai mare decât un ou de găină. Da, era chiar mai mare decât un ou de struț! Era de culoare roz, cu multe puncte mici și aurii, și strălucea în ultimele raze ale soarelui care se îndrepta spre apus.

Lili se așeză în genunchi și îl mângea cu precauție. Suprafața era netedă și rece, ca a unei pietre. Ciocâni cu multă grija.

„Este ceva înăuntru?”, întrebă ea șoptit, dar nu răspunse nimeni. Timp de câteva secunde Lili nu știa ce să facă cu chestia aia ciudată. Apoi ridicăoul cu multă grija. Cu pași egali îl purtă până la prăvălia de magie și îl așeză încet pe podea.

„Theo!”, strigă ea. „Theo! Hai să vezi ce am găsit!”

Theo tocmai încerca să-și adune bilele de cristal, care se rostogoleau peste tot prin magazin. Alergând nebunește în zigzag, el încerca să le prindă.